

II. évfolyam 2. szám.

Budapest, 1882. November 15.



HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:
BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1882.

A 12 számból álló I. évfolyam 1 frtjával még megrendelhető.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS BARTALITS IMRE KIADÓ-TULAJDONOS.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR postal bérmentes szétküldéssel: Egész évre 2 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL, horvát lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők: BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.</p>	<p>HIRDETÉSEK: Egész oldal 20 frt. Fél oldal 10 frt. Negyed oldal 5 frt. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>
--	---	---

A gyáva, ronda . . .

*A gyáva, ronda jordán-fajból
Emelkednek „Nagy” emberek!
A szemtelenség és piszokság,
Természetük, mindig velük!
És Grósz rút büszkeséggel megy, hogy
A goj halott lesz, hogypa csap,
S az arezátlan, pimasz, bitang úr,
Ha tette hirták — megszabad!*

*Világhős volt a hős Nagy Sándor!
Im hős Grósz is! hős gyáva ő!
Amilyen csak bigót fajából
Gazság élén állhat elő!
S hogy lelkesül a söpredék nép
Ha piszkot, gazot védni kell!
Hisz hol ilyenről van a kérdés —
Hogy maradhatna Izrael?*

*Alávaló jordánfajzatnak
Dagad szive, keble hevül; —
Örül, örül a galád népség,
Ha támadhat szemtelenül
Riszkot, mooskot dobálva szerte,
Miből alkotva van neme! —
Slajmi! te rád pattan az vissza,
Hol kezdete s eredete!*

*És im te nép! még most se látod,
Nem ismered zsidók fáját?
Nyugton hallgatsz, ha Linkász, Tezik
Kigyót-békát is rád kiált,
Middön „spindler”, „bitang”-nak ordít
Osztogatván saját nevét!
Te nép, te nép a türelemből
Óh! hát mikor lesz már elég!*

*Elég, elég a jordán gazság!
A sok bitang, lásd, egyre nő!
Gazság, pimaszság fegyverével
Arzátlanul állván elő!
S fennhéjázva neved gyalázza
A sakterhad, a ronda nép!
Fejedre nő! és akkor véged!
Meglásd, te lészsz a martalék!*

*Im lásd, hogy jönnek egyre-egyre,
Jönnek Grószok, hatalmasok! . . .
Hiába sirsz, ha széttepik majd
Hazád' e hienafajok!
Hazád', hazád', soj' se feledd nép!
Addig védj azt, a mig lehet!
Mert majd megvédi — ellenedben! —
Nemsoká a bitang-sereg!*

Kivonat a mennyei vöröskönyvből.

Faraó levele az antiszemitákhoz.

Tisztelt barátim és elvtársaim az urban! Véghetlen nagy örömmre szolgál annak tudata, hogy a historia nekem adott igazat. Volt idő, mikor én valék a legnagyobb antiszemita, de csak egyedül, az egész világ engem mégis kárhóztatott s miért? azért, mert látva a renyhé dologtalan s csalásra hajlandó zsidók törekvését, azokat becstelletes munkára akartam szoktatni s építettem velük az egyiptomi gulákat, hogy legyen miről Arabi basának az angol seregek mozdulatait figyelemmel kísérni — a min eleinte kaptak is, de midőn a vállalkozók (mint jelenleg is) a szegény munkás népet elől hátul csalták s a legocsmányabb visszaélésekre vetemedtek — lekaptam őket tiz körmükről s olyan olvasatlan huszonötöt verettem rájuk, hogy még a testvérek közt is megért ötvenet. Noj'szen lett nemzetközi felajdulás s tüstént diplomaciai missió élén elküldték hozzám Mózeset, — ki engem kigyóval, békával, rozsz magyarországi vasuti részvényekkel, Komócsy verseivel, setéséggel s minden isten nyilával ijesztgetett, de én csak azért sem tágitottam neki, hanem megparancsoltam, hogy üssék, verjék őket mig csak ki nem megy belőlük a szűsz. De végtére is a rettenetes vereshagyma illattól diphteritisz és marhavész ittött ki országaimban s azt mondtam neki — vigyed szegény tatár — s elhajtotta az egész csordát. Meg is bánta a szegény, mint a mely kutyá kilenczet kölykezett.

En a ti törekvésteket egészen helyeslem, s a Pozsonyban felajánlott tiszteletbeli elnökséget örömmel elfogadom; de kérek Vespasianus Titusról se felelkeztek meg, mert az is jó speczink.

A magyarországi mozgalmak itt roppant érdeklődést keltettek, s mindennütt helyesléssel találkoznak. Hiába! „a virágoknak megtiltani nem lehet, hogy ne nyilják — hogy ha jön az utolsó kenet.”

A pozsonyi főispán tőlünk elismerő leiratot fog kapni abbéli nemes magatartásáért — hogy nem hirdette ki a statáriumot, pedig zsebében volt — persze mert ő még talán nem igen volt a szemiták zsebjében.

Az új földmívelési minisztert köszöntetem; mondjátok meg neki, hogy legfőképp a kender termelésre és az akasztó-fákknak való jegenyék ápolására fordítsa figyelmét, mert az nálatok a legjobban ki fogja magát fizetni.

A vizontlátásig!

Szbonjóschípések.

Aszthagat a Herr Fhan Bodí.

- Mojsze, igaz, hogy ezt a lőré 40 krét méri?
- Wie hajszit lére, nodjon természhetes, mikhar a nad-ságos ór mindhig a nedjvenest iszha.
- De tavaly a negyvenes egészen más volt?
- Jhoj, de az idhén nem thermete moghát, cshak shó-vanjó vinkó.
- Nem, nem, azt akharom kérdeni, miért méri mégis ezt a rozsz bort a jó bor árán.
- Hath, ho már a bor nem thermete jó moghát, ledjen legalább az ára jó.

*

- Thatelebn, a mi ithen van a mienk szhabába bele, az minden a mienkh?
- Thermészhetes dhalag, hojd thodol ily aszhabashág khérdezni?
- Akhur én behivok a fheldbirthökös joghász fhiját, az is ledjen a mienkh.
- Hodjan lehetel oly meggondholatlan, mert oszthat éthelel is khel fitherolni.
- Na, hát ha megéhezi magát, haza mehet, cshak adig ledjen a mienkh, mig azt az orony óránkhat eladom, a mit az óvé shebibe van lesz.
- Shamileben hoch! Shamileben, du bist ein Whelt-ökonom; Mameleben geb ihm a Zwetschken.



EGY EV UTAN.

A „Füstölő“ második évfolyamának megindulása alkalmából.

Egy év merült a multnak tengerébe:

Gyilkos vala, nem szánya senki sem!

Követ hajit rá Árpád tiszta vére:

Hisz jelleme még ősi, szennytelen!

Nem alkuszik meg a zsidó bűnével,

Vérarulást nem ismer nagy szive:

Oszolj' tehát bús honfűi kétely,

Nem kell hazánknak még elvesznie!...

Bár a nemzetérdek törvényes öre

Ma már nem az, ki egykoron vala:

Mert zsoldért bármily ügyben is vevőre

Vár ő, a hős, a lelkes honatya;

Van még olyan kit ősi jellemével

Nem vesz meg a bűn, bár „zsidó“ neve:

Oszolj' tehát bús honfűi kétely,

Nem kell hazánknak még elvesznie!...

A földes úr sem az, ki egykoron volt:

Rabságot gyűlölő szabad nemes;

Mert hajh! ha pénzének nyakára gázolt,

Zsidó zsebeknek gyáva rongya lesz;

De van, kit a pénz lépés vesszejével

Még csödbe nem vitt a zsidó keze:

Oszolj' tehát bús honfűi kétely.

Nem kell hazánknak még elvesznie!...

Hiába már pálinka, bor s a borszesz:

Nem fáj reájok a jó nép fogal

Érzése, észjárása más irányt vesz:

Oszlik zsidó-szerelmi mámora...

Gyűlölni a zsidót minden bűnével,

Ez most a józan nép igaz hite:

Oszolj' tehát bús honfűi kétely,

Nem kell hazánknak még elvesznie!...

Kicsiny, de lelkes a csapat, kit elvünk

A győzelem dicső útjára visz;

Mert haj! rabjára nem talál közöttünk

A pénz, miben ma Júda sarja hisz...

Nem alkuszunk meg a zsidó bűnével,

Mert átok a zsidópénznek szine:

Oszolj' tehát bús honfűi kétely,

Nem kell hazánknak még elvesznie!...

Pipaszurkáló.



Karikás és Ostoros.

(A háttérben Iczik.)



Ostoros: No hát komám, még sem élhetünk meg zsidó nélkül.

Karikás: És aztán miért nem?

Ostoros: Elmondom a dolog sorját azonnal.

Karikás: Hallom, koma.

Ostoros: Hát nagyon szorongattak a porcióért, s aztán pénzem nem volt, mert különben figyelmeztetés nélkül megadtam volna a királynak, ami a királyé.

Karikás: Nem értem, édes komám, hogy mi köze ennek a zsidókérdéshez.

Ostoros: Mindjárt megérti kelmed, csak kis türelemmel legyen.

Iczik (a háttérben): Klüger Kerl ist dieser Goi!

Karikás: Kiváncsi vagyok rá.

Iczik: Glaub' schon.

Ostoros: Hirtelen pénzzé tehető jószágom sem volt egyéb, mint borom a pinczében. Multkori megállapodásunkhoz képest tehát nem mentem zsidóhoz, hanem megkínáltam vele a mi vértünkől való Berkes komát.

Karikás: És aztán?

Ostoros: Hát Berkes koma menyre földre esküdött, hogy nem adhat a bor akójáért többet nyolczadfél forintnál. Így pedig a summa a porcióra is alig lett volna elég.

Karikás: Várni kellett volna még.

Ostoros: Igen ám, de a porcióval nem várnak. Tehát bár kedvetlenül, elmentem a sanda árendásához, aki nem is várta, hogy megkínáljam, hanem maga ajánlott kilencz forintot boromért. Így aztán hamar megtörtént az alku. Porciómat befizettem és még a ház körül is maradt néhány forintom.

Karikás: Értem már a dolgot, kedves komám, hanem a mondó vagyok, hogy huszonnégy óráig várni kellett volna mégis kelmednek.

Ostoros: Hát aztán miért?

Karikás: Csak azért, mert másnap a sanda árendás tizenegyedfél forintért adta el a kelmed borát egy bécsi borkereskedőnek.

Ostoros: Igazán?

Karikás: Magától a bécsi kereskedőtől tudom, ki már két nappal előbb tudatta a sanda árendással, hogy eljön bort vásárolni és az árakat is megírta neki. Tehát a sanda zsidó könnyen adhatott kilencz forintot a kelmed boráért, mikor bizonyosan tudta, hogy huszonnégy óra mulva másfél forintot nyer minden akónál.

Ostoros: Hiszen a kereskedőnek az a célja, hogy nyerjen a portekán, mert másképp hogyan élhetne?

Karikás: Igen ám. De a zsidó mindent biztosra vesz. Tehát nem veszélyeztet semmit s így minden kockázattal nélkül besöpri a nyereséget.

Ostoros: Ez csak okosságát mutatja.

Karikás: Ravaszágát mondom. Avagy nem esett volna jól kelmednek is a másfél forint fölőseleg?

Ostoros: De hogy juthattam volna hozzá?

Karikás: Könnyen. Csak huszonnégy óráig kellett volna várnia. Mert akkor a bécsi kereskedő kelmedtől vette volna meg a bort, aminthogy tőlem is megvett 150 akót, ugyan-csak tizenegyedfél forintjával.

Ostoros: Igaza van, édes komám. Mégis csak mindig ártalmunkra válik, ha a zsidóval csak beszélünk is.

Karikás: És mi következik ebből.

Ostoros: Az, édes komám, hogy ezentúl mindig a kelmed példáját fogom követni és nem érintkezem a zsidóval.

Karikás: Ugy legyen!

Iczik: Gefährlicher Mensch ist dieser Goj, dieser Karikás, gehängt soll er werden.

Kozma uram . . .

„Kozma uram, Kozma uram!“

— „Mi bajod van Eszlár flam?“

— „Leány vér hull sakter kérsre.“

— „Ne bánd, majd felkötjük érte.“

„Kozma uram, Kozma uram,

Ne essék el hát az útban!“

— „Bele botlám egy Baryba . . .

Öt-hat úrbán van a hiba.“

Megyen Havas, küldi Kozma.

Csendőr, bíró bevádolva . . .

„Kozma uram, Kozma uram!“

— „Ártatlan a sakter flam.“

Bunkó Matyi.

Beer Dániel életfilozófiai tetelei a Beer Számi kis fiához.

Minél szőkhebb a thied nadrághszhij, annál bővebb a thied hordón az a broncs.

Hadjál éphitheni másokk álthal a sógáróthi phalaszt; — jó lesz nekhebb abban lakhni.

Lapjál el volami a her fhan gróf Andrásyhtól, majd janokhodia rád; vidjáz, ha hozzád medj khotatni a nenhes gráf, ne tholálja nekhe semit se a thied háznál: the phedig írjál a Fesh-phülöbe bele, hojd az exkhanczler nálad thisz-thelekthe moghát.

Messzhiről emeljhed az előtt a thied khalap, a khinek eldhaltathathol az ótolsó phárna.

Mikbar a nép isthen áldhása khéri, khérjél te cshak az isthen csophása; idj áldja meg théged a Jehova.

Saha se ne vásároljál the edj ój roha; mert shenkhí se nem felejtheti annakh a zsebbehe valamith.

Mindhig nadhásghos ór ledjen az, a khinek te phénzt adhal khölcsön; de mikhor a vekszli lejárja moghát, akhor cshak ez thitolos: haljon mogha.

De ozhért mégghis hománoshan kell bänni az embherekkel phardon ghajal, nem szhabad óthet ejdszere adjon ótni, mert akhor thovább nem nyózhathol óthet.

Hojdha the ejdszer házashodni okharod moghadat, a fhödolog a mitgift, a fheleség cshak ráadás; érthetel? . . .



Hogy menti meg a zsidó a hazát?

A zsidó „polgár“ lelkesül a „hazá“-ért. Nemcsak a kötelesség érzete hívja őt a haza megmentésére, a min élőködik, s egyre pusztítja, de a „hazaszeretet“ is.

A bátor faj tehát kirukkol s indul a háboruba.



Az árendás legényfia, diszben vezeti az ezredet.

Szembe találkozik a harczratermett sereggel a gróf bérese, Andris, kinek eszébe jut, hogy tegnap két liter bor helyett, hetet jegyzett a con-tóra Áron, és — — —



megfenyegeti őket!

A csapat aztán, egyetértve, rohamot intéz — visszafelé.



KHI VALTH NADJOBBS?

(Dhonolja a felphozott Ágravaló Dalit a „Borszentelenben“.)

Nem thodok én ki valth nadjobb,
KHi valth dicshűbb, kHi dhíszhesebb
Hiresch jordán hűsökh khözöl
Hadjma szhaggal mejk ekesebb . . .

Az-e kHi rondjjal, nyól bhörrel,
Phálinkval, ozsórral khezdthe,
Ki hamis eskön, bhokáson,
Ój sok gaj pénz elzebelthe?

Az-e, kHi az elcsábithott
Gøj lányt ótra ki dabattha,
Vadj, kHi bhizositva házázth
Egész fhalót feljójtotha?

Az-e, kHi Eszther nyakáját
Eszláron elshakerozotht?
Vadj, kHi elshű szhöz gaj vérrel
Shütött pháska fhalatozotht?

Az-e, kHit phénznál válthúnál
Edj hollában jabban bizva,
Eszther rohájit rá adotht
Ésch a Thiszán le ószthatta?

Az-e a kHi gaj shiroknekh
Njógalmát is nem khémélthe,
Mogáth hollákhat fel áschó
Fhene hiénánekh nézthe?

Vadj az, a kHi bíró ellen
Hamisch thanókhat khereseth,
Ésch bhalandnakh hiresztheli
Fhó thanót: Móricz jerekhet?

Az-e a kHi zszornálokha
Hazogh hirekhet khörtölthe,
KHi világhre szhóló lárment
Madjar thortórral ötötthe?

Dhe szherénjen sak bhe vallok,
Mhégis ez, mi epesz vhaló,
Hojd legnadjobb, legszebb vadjokh
Mogham: dhakter Ágravaló.

Ájh! othánom meljikh valth szheb,
Ménd aly dicshük ménd aly nadjok! . . .
Vájh! dhe bhöszkhe vadjom thölle,
Hojd mogham isch jakhecz vadjok

Bunkó Matyi.



MACZESZ-BRÉZLI.

Bank-Róth Gyula, tarczali revolver sornalaszt, koser patkány taposó s penzionált oconom, berohan az előljáráshoz:

— Fűbíró Orr! Ha ezek a khotya paraszthok azt khiabálík, hogy „Eszlárra zsidó, bhicskhával bo-rotválni“, háth mi bizisthen fellázadonk.

Ganef.



A ki a hasonszenyben hisz



Jeitelesz Ábrahám! No „Bugris“, az árgyélusát! köszörül ki azt a verdungos fogaidat! — Jeitelesz észre sem látszott venni Dundy Pistát. Találkoztak! Dundy Pista rug egyet a „Bugris“ hasába, e meg elvonytja magát, belekap jaz verdungos fogaival Jeitelesz uram keserves czombjába s akkora darabot rántott ki abból az eleven mészárszékéből, hogy istók ucse beállott másfél kilónak.

Volt mostáj, váj! au vau! Jeitelesznek csak ugy habzott a szája a kinjában s egyre simogatta halálosan megsebesített testrészt.

A nép mindenünnen nagy számban összesereglett az ökbőrgéhez hasonló jakkiáltásokra. De Jeitelesznek még kinjában is eszébe jutott a törvény által kutyaharapásért kiszabott fájdalomdi.

— Uram! A khend khutyája engem megháraptha, mire faghok én mast ülni? Adjon nekhem 100 pengő forint khárpótlást!

— Micsoda száz pengő? iszeg te magad sem érsz annyit, nem még a . . . ! De hát, hogy ne mondd, hogy nömös és nömzetös bonyhádi Dundy Pista „khomisz meg smutzig“ ember, itt a száz flóres! Most oszt szedd is el magad innen, mert dolga lesz a furkósnak.

— Khöszönöm szépen, etthül talán meggyógyulom!

Ezzel Jeitelesz csakugyan elsmfordált a „khomisz“ bonyhádi Dundy Pista gunyhahotájának kíséretében.

Sakterjelölt.

K R Ó N I K A.

November hó.

Zsidó homoeopata: Fogha fháj ünnekh nogyschám?

Urnő: Igen, orvos ur.

Zsidó homoeopata: Én megjógyithok ünt, ha hiszi a hasonszenyben.

Urnő: Igen, igen hiszek orvos ur.

Zsidó homoeopata: Akkhuur thartsa a fogáját, hadd eshokolom meg . . .

Urnő: Nem — nem hiszek — inkább minden fogam hulljek ki.

Öreg ur: Én hiszek, kérem hát gyógyiton meg, orvos ur! mert arany érben szenvedek.

Bonyhádi Dundy Pista.

Tyüh! Azt a jégen kopogó, fűzfán fütýrésző karmelita apáczába oltott, saktertől körül bieskázott Pilátusát annak a zsidó natiának; én rólam merik azt mondani: „komisz“ ember, én rólam, nömös és nömzetös és vitéző bonyhádi Dundy Pistáról, a kinek a hetvenhetedik ősapja Árpáddal jött ebbe jaz Magyarországba, hogy Attila örökségét elfoglalja.

Ilyet még böcsületes köresztény ember sem mondott rólam, nem még ilyen istentől elrúgott, ördögtől felkapott prófétának, csodadoktornak sakterozott (köröszólt), szoknyába bujt vén kokler, mint ez a Jeitelesz Ábrahám! Megállj te vén jakkhez, majd megtanítlak én keztyübe dudálni, csak kerülj a szemem elé! Azt prédikálta az a vén kupez, hogy engem kerüljenek, mert én khomisz meg smutzig ember vagyok. Smuczizg ám jaz ides, kedves fajzatod!

Ide gyere „Bugris“ kutyám, tátsd el a szádat, hadd lám mekkorát tunná kikapni annak a vén Ábrahámnak jaz keserves czombjából! Akkora szája van ennek a „Bugris“-nak, akáresak az arany bornyúnak! Hunczut legyek, ha másfél kilót nem kap ki a mészárszékéből, egy harapásra! Bugris! Gyere velem, oszt arra harapj a merre ruglak!

El is indult Dundy Pista „Bugris“ kutyájával a bonyhádi zsinagóga felé; utközben Pista bátyánk mindig a bajszat harapáldta, a mi annyit jelent, hogy lesz most zaj meg háboru. Már mintegy félóráj várhatták a jó szerencsét a zsinagóga körül, midőn annak ajtaján egy alacsony de mindamellett terebőlyes tornájú, rött potájú, galicziai kaftános zsidó lépett ki. Ez volt

1-én. **Rotter Izidor** fővárosi zsidó bankár Schlapp Jakab mohácsi molnár legényhez egymásután 3 ügynököt küldött, kik az 50 frt fizetéssel és 5 gyermekkel ellátott szegény embernek 1650 frt áru életjáradékot vontak nyakába s tőle 138 frt előlege kicsikarván, a többiről váltót érszakolt ki s most Löw Tivadar budapesti ügyvéd a részletfizetésre képtelen nyomorult családapát azzal fenyegeti, hogy ha 5 nap alatt nem fizet — hát beperli. Jó volna, ha a belügyminiszternek megsugná a miniszter-elnök, — hogy a roppant zsidó bank(ár)tól mentse meg ezt a szegény országot s az igazságügy miniszter közbenjöttével állíttassa ki ujra mint régen — az akasztófákat a városok végére, — hadd lássák a jó ügynök urak és gazdáik a „memento mori“-t.

3-án. **Nyulas községben** a zsidók és keresztények közti tolerancia már annyira haladt, hogy az agyonuzsorásult keresztény lakosság már maga rendezi az izraelita temetéseket, — mi hogy még ünnepeyesebb legyen, a kormány katonai diszőrséget rendelt, valószínűleg azért, hogy a zsidók bora kellendőbb legyen.

5-én. **Verhovay Gyulát** a kávéházban egy zsidó jogász megtámadta, mert lapjában közelebb ráterítette a vizes pokrócot a szemitákra. Maholnap oda jutunk, hogy az ilyen fráterokat is a kutyák kategóriájába kell sorozni, mert ugy látszik, szájkosár nélkül még a legbékésebb polgárokat is megmarják.

7-én. **Az országban** e napon 50 keresztény szövetséget alakult — mi ellen, mint hallók, a zsidó ifjuság zsidó honvédséget szervez, — hová Vorschrift szerint csak ludtalpu egyének vétenek fel.

9-én. **Valami Hoffmann Pál** nevű egyetemi nagyság s „orzáztlan“ képviselő, különben kikeresztelkedett zsidó, hozzá szabad-kömtüves, munkát irt a „zsidó kérdéshez“. Még azok se szerették meg, a kik behatóbban akarják tanulmányozni a zsidó pimaszságot, szemtelenséget, mert úgy sem tallának benne egyebet, mint idétlenséget, butaságot, amilyet csak egy ilyen ficzkótól várhatni, mint ez az „érdelkelt“ fél!

12-én. **Egy zsidóorvos** röpirotat bocsájított ki, melyben bebonyonítani igyekszik, hogy a Dadánál kifogott hulla nem női hulla, hanem egy vasas nemét, minek folytán Csernátóni Lajos hálája jelétül egy miniatür bankópréssel ajándékozta meg őt.

14-én. **Csongrádról** a Tiszából egy fejtelen női hullát fogtak, melyet mi antiszemiták igen természetesen mindjárt Solymosi Eszternek tartunk, a fővárosi központi zsidóegylet azonban fejet rázva ismét 500 frtot tíz ki annak constatálására, hogy a talált hulla másé volt, mert így legalább az első alkalommal kitűzött 5000 frtból 4500 frtot megtakaríthatnak.

Czirógtatni kell a jordánokat!

Tisza bús szíven nagy a fájdalom,
Mért van oly kevés zsidó a honon;
Mert az ő lelke egész ereje
Zsidók iránti jóssággal tele.
De minek sérteni e gaz hadat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Mert Tiszának gyötrődnek a kehle,
És ki tudja? — nem-e veszedelme,
Sőt bukása lenne, ha a zsidó
Nyakát kötéltre tenné a bakó.
Jogmetszéssel tarthat kormányrudat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Jókai Mór a szellemes Judás
Szép tolla epés, eszméje Kozmás:
Védi a szűgyilkos vérebeiket,
Kiket csak a kötél illeti meg.
Világért nem kell írni a gazat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Kozma Sándor a magyar főügyész,
Nem talál dolgot, s Eszláron szétnéz.
Buzdító szókat ömleszt ott feje:
Lázt, — hogy a gazokkal le vele!
Nos magyarok monda ez igazat!? —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Ötvös Károly, Horánszky és Funták,
Gyilkost ezrekért védő háromság,
Kikre tekint szipolyfajzat hada,
Mert a gaznak nem szabad halnia.
Nyolczvanezer íti markatokat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

De hisz nini! — már nem ezek védnek,
Hongyalázó botrány- és sértésnek,
Szálait az ügyészség vette át, —
Barbárnak föltüntetni e hazát.
Átok reád elkorcsosult fajzat! —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Maczeszt faló Csernatóni Lajos,
Évek előtt zsidókra haragos
Volt, és mostan köpenyt változtata;
Hogy hulljék li maczeszt rágó foga!
Megérdemlik ez urak a ludat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Gaz zsidók és bűnpártoló liga:
Üssön belétek az istennyila
Addig is, míg az igazság kijő
S legyen majd az ítélet retentő.
Utál a nép fönti jakheczokat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Mivé lett már most a magyar kormány! —
Hisz a zsidó rángatja az orrán.
Nem is csoda — saktérré lett feje, —
Jakhecz-szagot prűszköl a „Nemzet“-e.
Csak így tarthatni a kormányrudat —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Kihalt vón' az igaz bíró-érzet,
Jó magyar népem már te belőled?
Ezt nem hiszem, nem hihetem soha —
Legyetek ti — a bűnnek ostroma!
Ne hagyjátok nyúzni magatokat! —
Czirógtatni kell a jordánokat!

Nem úgy, nem úgy! — hitványlelkű fattyak,
Elkorcsosult fiai e honnak,
Szent legyen nektek igazság maga
Nem bűnvédést tetézni halomra.
Valljátok be: vétettek, — bocsanat! —
Czirógtatni nem kell jordánokat!

Hej! — Petőfink élne mostan itten,
Jókaival nem volna egy hiten.
Menydörögné ő az igazságot:
S nem vélné oly czimeres gázságot!
Elpengetné lantján e hangokat:
Czirógtatni kell a jordánokat!

Ha egyszer a magyar nép észre tér,
Akkor zsidókkal nem cserél-bere!;
De kell előbb több magyar Drentelen,
Mert csak ez változtat a helyzetet:
Zsidóktól elzárni magatokat —
Czirógtatni nem kell jordánokat!

Honszerető.

—o—o—o—

A városligeti tavon.



— Nézzél csak Régeleiben, ott azon hely, hol
két évvel ezelőth az fheleségem a vízbe bukhott
és megfulodtha magáth. A khalaphomat még most
sem thudom eleget sajnálni.

— Nű! Iezigleben, hát the a khalapodat jobban
sojnálsz mint az első fheleshéghedett?

— Chamer! Hisz jól thodod, hogy a rebach-
nak mindég csak örülni khell. Hojd shajnálám én
az első fheleségemet, mikhor veled khedvesem 60000
frtot khaphtham?

MACZESZ.

A zsidók eszeveszetten káromolják istenöket... a pénz,
és pedig azért, mert nem tudnak az antisemitáknak... parancsolni.

A csodarabbik közimákat fognak elrendelni egy kis szo-
domai és gomorrhai kénköves esőért, mely az antisemitákat
főlemészse.

Ugyanők a zsidó-husángolás hallatára elővigyázat okáért
azon botellenes recipet ajánlották hasonmásaiknak, hogy nyáron
is bundában járjanak.

ÉBRESZTO.

Ébredj nagy álmaidból,
Ébredj, Árpád fia!
Zsidó ural... Hazádnak
Föl kell virulnia.
Ellenséges hadakkal
Vittál ezer csatát...
Vampyr-had tengeti most
Szívveredben magát.

A szitán átlató kor
Igényli szivedet,
A zsidó vér nem kér, csak
Add neki mindened.
Igényli, hogy becsüljed
Az, ki csalva halad.
Mondd meg, van-e ily nemes
Nép még az ég alatt?

A mit magyar kéz gyártott,
Nevelt a hon telek,
A mit magyar zamattal
Ihlettek a szelek,
Mi a rónák felett él,
Hegyaknában terem —
Mind Juda söpredéknek
Csak biztató elem.

Az diszben, te darócban,
Szembántó színzavar...
Fényes ruha sok piszkot,
A rongy erényt takar.
Óh nemzet, nemzet eszmélj,
Tekintsd meg önmagad!
Rázd le a férget, a mely
Tört testedhez tapadt.

Kezd inkább te is sippal,
S tégy egy szent fogadást:
Istenen s becsületen
Kivül nem imádsz mást.
Te népek óceánján
Hullámtól vert sziget.
Kit, mint elsüllyedendőt
Ezer jós emleget.

Mutasd meg a világnak,
Hogy erőd még szilárd,
Ruhádról a piszoknak
Lerázása nem árt,
Mutasd meg, mit vihet ki
Erős szív-láng alatt
Az elszántság, ha egy had
Rengeti a falat.

Ébredj, nagy álmaidból,
Ébredj, Árpád fia.
Zsidó bukjék, hazádnak
Föl kell virulnia.
Mit Drezdában beszéltek
Legyen az jelszavad,
A magyarok Istene
Téged el nem hagyhat.

Kékkő.

P H O L I T H I K .

Melyik khotya nad-
jon ogat,
Bethümik a szhája,
Vadj edj khicsi mé-
zes-madzag,
Akhasztnak rája.

Ozthán nem fhogja
cgatni,
Migh a khonczot
rágja.

S éphen marad az embernek
Foghagymás nodrághja.

Még meg is védh, hojdha bántnak
— Cshak vess újra nékhi, —
Lám Ötvös is a sakthert mily
Jönyörűen védi.

Macsosz.

Mire való a ragya ?

Szolgabiró: Raubmann! ön ellen a ke-
rületi sebész azt a panaszt tette: hogy nem engedte
gyerekeit beoltatni.

Raubmann: Khérek alássan, gnediger herr
Stulrichter, én aztat fölösleghe nek láthok, mivel
eszthet a khis fiut is beoltattam és mikor a cshe-
resnye fháru l eeeste még is khitürte a lábát.

Szolgabiró: Hiszen az csak himlő ellen van.
Raubmann: Khérek alássan a ki ragyás
azon legalább megáll a szhem, ha phedig meg nem
állja a szem, — akhor azt sem láthunk meg hodj
mit árulja.

Különbön a vitéz phulgarthársak áldanak azt a természetűt, ki valami botáthatatlan gúnyát találna föl számukra.

Kormányunk, hogy törvényesítse a... zsidó-elpholást, törvényesíti a kereszténynek zsidóval való... összekelését.

Hiába, a gondviselés mindent az antiszemitizmus ügyének javára fordít! Mily antiszemitiko-praktikus haszna lesz a magyar asszonyok azon virtusának, hogy képesek férjeiket otthonukból... kiugratni, abban az esetben, ha zsidó gavallérokhoz mennek férjhez!

Ha valaki politikai hitét megtagadva árulóvá lesz, az gyanus ember, de annál gyanusabb az, ki keresztény hitét tagadja meg, és zsidóvá lesz. Ez éppen olyan, mintha egy bolond ember salonruháról trikóra, azután meztelenre vetkőződnék le és azt mondaná, hogy ő... felöltözött.

Reményem, hogy a főrabbi Tisza Kálmánt a zsidókkal való házasságunk törvényesítése után csak elismerik... csodarábbijoknak, mert annál csodálatosabb boldogságot nem követett el egy művelt nemzet kormányása sem!

Azt nem számította föl Tisza Kálmán, hogy ezen dicső asszimilacionális törvénnyel mennyire fölszaporodik a keresztény szülők kihazásitási költsége! A keresztény szülő, ki leányát zsidógavallérhoz adja, kénytelen lesz veje számára legalább is 500 pökládáról, vagy ha fia zsidó lányt vesz el, ennek számára 1000 darab zsebkendőről gondoskodni.

Pipaszurkaló.

Bálint gazda töprengései a zsidókérdésről.



„Úgy elnézem ezt a sajtot: azt gondolom kenyér, hát pedig kulacs.“ Így töprengett az egyszerű székely. Úgy elnézem ezt a törvényszéki orvost (Gladius): azt gondolom goi, hát pedig sakter. Így töprengenek a mai zsidók, annak a bizonyos doktornak a furcaságát látván, aki erőnek erejével azt akarja a világal elhíttetni, hogy a dadaí álhulla a szegény Solymosi Eszteré volt. Hitemre mondom, hogy nem irigylem ezt a töprengést zsidainktól: válják egészségükre.

Azt tudtam már és tudja mindenki, hogy a zsidók Judás ivadéka, legujjabban meg a szolnoki nyakigláb zsidógyerek,

(Grósz Sándor volna neve az istenadának,) azt tette fel magában, hogy megszerzi a Falstaff babérait és megtámadta Verhovay Gyulát a Muzemhoz ezimzett kávéházban. Ám bár segítséget is vett maga mellé, de mégis azt a percet leste ki, mikor Verhovay egyedül maradt az asztalnál. Az egyik zsidó az ajtót őrizte, (természetesen azért, mert tudta, hogy futás lesz a vége hősködésüknek.) Verhovay azonban a támadásra hirtelen kirántván zsebéből a kapukulcsát, ráfogja a nyakigláb zsidóra, mit ez ijedében revolnernek nézvéen, rárivall Verhovayra:

— Thegye le ezt a revolvert.

— Hát aztán minék? kérdi amaz.

— Mert én meg akharok magát — cshókolni!

— Takarodol innen, szemtelen zsidaja! — szólt erre

Verhovay.

Az erélyes hangon kiejtett eme szavakra a nyakigláb zsidógyerek fajához méltóan megszaladt és eszeveszetten futott ki a másik zsidó által kinyitott ajtón, a közönség fület hasító kacagása közt.

Kár, hogy nem bírok Jainkeff Kis fantáziájával: különben balladában örökíteném meg a falstaffi cselekedetet.

Valóban csak kacagza az ember az ily szentelenségek fölött, ha meg nem rontaná jó kedvét az, hogy akadnak még zsidóbb keresztények, kik (jó pénzért) magukéva tevén a dolgot, azt a személyeskedés utálatos terére viszik át. (mint ahogy ez történt ennél az esetnél is). Hanem mégis nagy vigasztalásra szolgál az, hogy ezek a filozofematik leg többnyire kikeresztelkedett zsidók. Az pedig tudva van, hogy ezek csak éppen olyanok, mint a megfordított kabát: mind a két oldalán rozsz.

Nem mulik el nap botrány nélkül. A zsidók és bérenceik mindent elkövetnek arra nézve, hogy a népet még inkább elkerítsék. Hová fog ez vezetni? Orv-támadás történt megint f. hó 10-én a „Függetlenség“ szerkesztőségében, Pokorny Jenő hírlapíró ellen, ki a szó szoros értelmében lovagiasan viselte magát. Este 9 óraker ugyanis, mikor P. úr egyedül dolgozott a szerkesztőségben, két egyen lépett be és P. urat a már előzőleg tárgyalt párbajügiben nyilvánított nézetétől eltéríteni igyekeztek, mire ez semmi szin alatt nem mutatkozván hajlandónak, a két egyen háta mögé bujt, harmadik hős (?) bottal, orozva P. úr nyaka közé csapott. A közvélemény bizonyára undorral fordul el ily minősíthetlen botrányhajsztól.

A régen kerestett zsidókoldus is megkerült már, ki a szerencsétlen Solymosi Esztert a zsinagógába becsalta. Tokajban lakik feleségével és a nyiregyházi törvényszék már intézkedést is tett elfogatására nézve. Ezt újságolják a zsidóbarát lapok, én azonban Tamás vagyok benne, mert ha igaz volna is a dolog, ez az újságolás éppen arra szolgálna, hogy a zsidókoldus figyelemzetven, meneküljön a büntető igazság kezétől.

Az Ötvös uram megint remekelt: A fogva levő gyilkos sakterek nevében ugyanis terjedelmes kérvényt nyújtott be a törvényszékhez, melyben a t. dadaí ál-hulla kiátsátását indítványozza, mert akár száz tanut is képes állítani, akik az öt hónap óta föld alatt levő hullában is fölismerik Solymosi Esztert.

A jó pap holtig tanul, Ötvös uram pedig beválik akár rabusnak is és tanul. Legujabb kérvényében ugyanis annak a tolvajnak rendszertől tanulta el, aki a két tanúval szemben, kik őt lopni látták, azt mondta, hogy száz oly tanút állít, aki nem látta őt lopni.

Hát csak szép mesterség az az ötvös mesterség, aszondom. Bandi legyenek, ha nem igaz.

Igaz-e, hogy született?

Zsidó bíró: Hol van az ön keresztlevele?

Vádolt: Kérem alássan otthon feledtem, egyébként becsületesem mondhatom, hogy születtem.

Zsidó bíró: En nem adok szavainak hitelt, mert ezt bármely ripók is állíthatja.